

Dan. Heinsius

Nobilissime virorum,

Quoties ab ijs studijs non nihil ab eo, quae multum a prioribus remota, totum me nunc vindicant, imprimis Patrum lectione, plane ad eas curas necessaria, quas Novo Foederi, in quo nunc versor, destinavi, acgre a me obtinere possum, ut non indignatione, aut mœrore animi, & temporis calamitate contabescam. Vidimus hic nuper, vias publicas, ac prope templa, magis tratus ab eo genere hominum, ad conciones ac conventus extorqueri, quorum praesides scripsisse olim in eadem, vrb, imo defendisse, scimus, nefas esse cutquam publice aut priuatim, aliud docere, praeter id quod publice receptum: nisi magis tratum auctoritas accedat. Qua de re in Synodo cum ijs actum seto, neq, aliud expressum, praeter usitatum illud, Dies diem doceat. Qui revera, quantum illis tribuendum sit, nunc docet. Verum ipsi viderint, ac Princeps invictissimus, qui totam rei seriem, qua moderatione est ac prudentia, ex ore magis tratus nostri nuper intellexit. Aliquot ex ijs, publice convicti, ac damnati aris, ut seditiosi solent, primo pedem struere, ac minari fugam, ut, Part horum more, acris urgerent. Itaque, in praetorem totis animis conversi, sycophantias moliri: quibus nihil praeter fundum & occasionem, deerat. Evēit, ut catellus, & domesticus, quos in delicijs matronae nostrae habent, longo asthmate ac diuturno cruciatu, animam, quam egerat paulatim, expiraret. Fui tum, aut paulo post, in aedibus, cum coniuge eius, sanguine uxori meae, ^{invidi} nisi autem ex affinitate, & ^{novi spiritum} ~~proxi~~ ^{et satis} ma, ex annos plurimos, ex consuetudine innoxia, perspexerit, ut, quae vidi tuis oculatus, affirmare possim. Erat forte ad manum, ex amicis, ac propemodum domesticis, chirurgus, qui praetoris iussu, tum absentis, ut hoc curiositati daret, animal defunctum, ea parte secuit, qua vitium traxisse putabatur. Res nec nona, nec ignota ijs, aut inusitata, qui hoc toties a Pauvrio, atque alijs, in generis eiusdem animalibus, sic fieri viderunt. Porro, tempore hoc eodem, cum instaret festum, quod antiqui Baccho, nostri conviviolis traducunt, aut non nunquam puerorum voluptati ac remissionibus, indulgent,

magis tratus
nos, nec
immo v. auctore
volunt.

et in more illi esset positum, ut aliquot e proximorum liberos
vocaret. e quibus trimuli nonnulli aut quadrimuli, ^{maiores}
tu quidam, ex occasione hilaritatis tum oblata, ^{ludi} ^{catu}
functum extulerunt. quem, festivum agmen, ^{quo}
de praetore aut consule eius, addidit calumnia, ^{non quia} ^{zari}
sum, quam verissimum, quod dico) sumi, ^{sed privatim, ut} ^{sorto,} ^{et}
rhis quibusdam, inter quos plures sic plerumque regnatis, postea
excepti, domum quisque propriam dimissi sunt. Sub hilaritatis
exitum, cum alio instituissem iter, ac tum aedes forte praeterire
obiter et ipse accessit. Vbi, vnum alteramque e consularibus, invenit
qui, ignari rerum, ex officio, ut solent amicitissimi, cum quidam, ^{et}
affinis essent, eo vix diuiterant. nunc autem, tanquam dramatis
choragi, aut personae principes, ubique traducuntur. Inter quos
Hieronymus Baebrius, cognatus noster, ut et probitate, ^{et}
candore morum, ut praeclaras dotes sic ne tingam, inter primos
quem, cum paulo post quam veneramus, domum se conferat, ^{caro}
vi secuti sumus. Habes ordine, quod gestum, et ex fide. Quod,
ut per te Princeps iudicissimus, ad quem hanc longe abster
referri, nuper didici, intelligat, non levis causa est, cur petam.
Eo enim iam deventum, ut et matronarum pudicitia, ne absit artificis
um mendacio, laboret. et, ne color desit, accusentur, quos non ad fures
se sciunt, quotquot adfuerunt. Praetor interim, ad dignitatem
murens, quod publice vetur, interesse existimat, ut veritatem ac
contemptum gycopsantis opponat. cetera prudentioribus ac inno-
centia patromis, magno animo committit. Mibi visum fuit, nec
celare te qui scirem, neque ^{eorum} proffiteri ignorantiam, qui prorsus
scire debent in primis, cum amici causa et existimatio agatur.
Vale, Nobilissime virorum, et, ut soles, me ama. Lugd. Bat.
An. d. c. l. c. xxxiv. Martij VIII.